

Radmila Janíčková

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Vodičkova

Radmila Janíčková se narodila 18. června 1930 v Brně do buržoazní rodiny. Otec měl svoji firmu, která vyráběla rádia. V roce 1948 byla znárodněna.

Maturitu skládala ve složité době, když už byla u moci komunistická strana. Byla o to náročnější, protože Radmila musela skládat zkoušku z ruštiny, přestože se od počátku studia věnovala angličtině. Maturitu paní Janíčková udělala. Ale jak se jí to povedlo?

„Víte, co ta ruštinářka udělala? No klobouk dolů, já to prostě nedovedu pochopit, ona nám každému dala jednu otázku, kterou jsme se naučili nazpaměť a my jsme vytahovali otázky z nějaké misky. Ona tu otázku sbalila, dělala jako by si ju přečetla a dala nám tu co jsme jedinou uměli z té ruštiny. Takhle já jsem maturovala.“

Po maturitě se dostala na lékařskou fakultu Masarykovy Univerzity. Přijetí nebylo kvůli jejímu sociálnímu původu bez problémů, musela například absolvovat brigádu Socialistického svazu mládeže.

„To se dělala cesta Brno – Havlíčkův Brod. To byly výkopy, to byla pro chlapy práce, vůbec ne pro ženský. Hlíдали nás bachaři ve svazáckých košilích, přísahám, tam odchod na WC byl problém, protože to bylo jakože se ulejšáte z práce.“

Během studia chodila dva roky na praxi do Porodnice na Obilném trhu, kde jako medička získávala cenné zkušenosti z reálného nemocničního prostředí.

„Takže já do promoce uměla normální porod, já jsem viděla i složité porody, já jsem držela i háky u operací.“

Po absolvování studia na univerzitě v roce 1955 byla umístěna do nemocnice ve Skalici na Slovensku, kde se rozhodla gynekologii a porodnictví nadále věnovat. Zůstala tam dva roky, kdy se vdala. Po návratu do Brna porodila dceru. Pak jí bylo nabídnuto místo v Kojeneckém ústavu v Brně.

„Primář mě div neobjímal, ježišmarjá jste porodník, tak vy umíte šáhnout na to mimino. Budete mít na starosti pětadvacet dětí. To jsou většinou zdravý děti.“

Manžel Radmily Janíčkové musel jít sloužit na vojnu do Prahy. Tím pádem opustila práci v Brně a přestěhovali se. Místo našla v Ústřední vojenské nemocnici, ale pak musela nastoupit na oddělení vojenského soudního lékařství na pitevnu. V roce 1969 se jí podařilo navrátit zpět na gynekologii a porodnictví na Štvanici.

„Mě odvolali od pitvy k telefonu. Já sundala rukavici, vezmu si telefon a von mi ten doktor říká: paní doktorko, vy prý máte zájem o místo na porodnici. Kdy byste mohla nastoupit? A já mu na to odpověděla: zítra!“

Díky svému nasazení a odbornosti se během několika let vypracovala až na pozici primářky. Místo jí však bylo později odebráno velmi nespravedlivě, protože nebyla v komunistické straně a místo převzala lékařka s podporou tehdejšího režimu.

Nemocnici na Štvanici nakonec zavřeli, ale naštěstí se dostala na Bulovku, kde zůstala až do konce své kariéry.